

*Gelmemiş baharın
güneşine aldandıp
filizlenen çiçekler*

SİTEM

ROMAN

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

i y i k i k i t a p l a r v a r . . .

TİMAŞ YAYINLARI

İstanbul 2019

timas.com.tr

Sitem

Başına bağıladığı örtü sıyrılıp omuzlarına dökülmüştü. Çatlak dudaklarının arasında beliren cılız bir ses, devrini tamamlayamadan öldü...

Yüzüne canlılık veren kanı çekilmiş, benzi sonbahar yaprakları kadar sararmıştı.

Gidiyordu... Arzın ağır yükü omuzlarını düşürmüş, ışıkları giderek çekilen gözleri, dünyaya sitemle bakıyordu.

Artık o berrak göklerin billur ışıkları bile, kararın bahtını aydınlatmaya yetmiyordu...

Güçlkle sürüdüğü ayakları sert bir zemine takılınca, soluk benzinde ısırap yüklü çizgiler kümeleni. Ökçesine bastığı erkek ayakkabıları, ayaklarında eğreti duruyordu. Suyu çekilen boğazını ıslatabilmek için yutkundu, nefesi tıkanmış gibiydi... Gözleri yuvalarından fırlayacakmışçasına büyüdü, büyüdü... Arzuları, gençliği, hülyâları, her şeyi, kuruyan boğazında kör düğümler atıyordu...

Arzu dolu bir isim, dilinin pervanesine takılıp sıkı sıkı kapattığı dudaklarının arasına terk edilince, cılız bir sesin yorgunluğunda boğularak öldü:

“Saaaaaaa...”

Onu, bu cinnet yolculuğuna çıkaran sebepler daha da hırpaladı, yıprattı...

Sinesinde ığ gibi büyüyen buruk bir acı, kenetlenen dişlerinin arasından lav gibi taştı:

“Aaaaaah...”

Sa tellerinden tırnaklarının uçlarına kadar isyan doluydu. z benliğine bile lanet eden bu kadını, acaba hangi hatanın ilesini çekiyordu... O küskün, sitem dolu bakışlar, iskeletindeki direncin çöküntüsü, beklenmeyen yıkılış, hangi günahın eseriydi... Bu isteksiz yolculuğa neden başlamıştı?.. Bunları düşünerek, ayaklarını yerde sürüklemeye devam etti...

Tıpkı, yürümesini beceremeyen, daha ayakta durmayı yeni öğrenen çocuklar gibi ne arkaya yıkıla yıkıla, acılarını içine sindire sindire, ana kucağına gidiyordu...

Gözlerinde sonsuzluk kadar uzanan yollar, bir anda tkense... Yr ocağından başlayan yolculuk, ana kucağına bağlanabilse, belki o zaman amansız ağrılar hafifler, ıstıraplar tükenmeye yüz tutardı...

Doğup bydđđ, gelinlik giyinip al duvak taktığı ev, gözlerinde ışık ışık yanıp söndü.

Uğultulu bir ses kulaklarında aynı canlılığı taşıyor gibiydi...

“Bana kalırsa karnındaki ikiz.”

“Tıpkı Ferhat’la Bahar gibi...”

“ocuk bytmek kolay mı?”

“Mine’ye ilaç yaptım, kurtuldu. İstersen seni de kurtarırım, anlıyor musun? Seni de...”

“Ya Sadık? Sadık razı olmaz. lse bile razı olmaz.”

“Kaza dersin olur biter, kaza. Kazaaaaaa...”

Mecalsiz kalmıştı... Cılız bir hareketle kolunu kaldırıp titrek parmakları ile yüzündeki terleri sildi... Başı döndü, dengesini kaybediyordu... Fersiz bakan gözleri, fitili tükenen lamba gibi pır pır edip kapandı... Mesafeler kısaldıkça, gücünü biraz daha yitirdiğini anladı.

Bahçe kapısının söyesine sarılıp kalmıştı. Dizlerinin bağı çözülmüş, sinirleri gerilmişti...

Her hâli ile fitne ordusunun kahpece zapt ettiği perîşan bir kaleyi hatırlatıyordu... Burcundan indirilmekte olan bayrağın gölgesinde, son nefesini harcayan neferden farksızdı...

“Sevinsinler,” diye sızlandı. “Beni evlât katili yapanlar, Yaratanın huzuruna suçlu çıkmamı sağlayanlar sevinsinler.”

Daha ömrünün baharında, dönülmez yollara çıktığını yeni yeni anlamışa benziyordu.

Gücünü topladığını hissedip bahçe kapısından içeriye süzüldü... Santimlerin uzayıp kilometreleştiği yollar, doğup büyüdüğü evin eşiğinde sona erdi. Artık dengesini sağlayamıyordu. Bir ayağı içeride, öteki ayağı dışarıda, eşiğin üzerine yığılıp kaldı...

“Anaaaa,” diye hıçkıran bir ses evin içinde acı acı dalgalandı, yankılaştı...

Ocak başında oturan ihtiyar kadın sesi duyunca irkildi, toparlandı... Kambur belini tuta tuta dışarı koştu... Gözleri irileşti, heyecanı büyüdü. Kızını görmüştü.

“Seraaap!” diye çığlık attı... Eşiğin üzerinde sessiz sessiz yatan kızının yakasından tutup, sarstı.

Serap ferî kaçmış gözlerini güçlkle araladı:

“Ana, beni kurtar!”

Anası şaşırıp kalmıştı... Heyecanlandı, telaşlandı, ihtiyar vücudu yıkılacakmış gibi sallandı... Ellerini kararan gözlerine götürüp ovuştururken, “Serap,” diye yalvardı. “Söylesene, derdin ne?”

Gözlerindeki hayat belirtisinin işareti zayıf ışıklar sönerken anası telaşlandı. Yılların sırtında titizlikle ördüğü kambur, daha da sivrildi, vücudu yay gibi kıvrıldı. Kızının kollarından sıkıca sarılıp çekerken sızlandı:

“Gayret. Biraz daha, biraz daha...”

Kızını evin ortasına kadar güçlkle getirip tahta sedirin üzerine yatırdı. Baş ucuna oturup solgun yüzüne baktı. Başını kaldırıp dizlerinin üzerine koydu. Tıpkı çocukluk yıllarında olduğu gibi yalvardı:

“Anan sana kurban olsun Serap’ım... Söyle neden böylesin? Anana de ki çare arasın...”

Zorla kımıldayan dudaklar, “İmdat,” dedi. “Kurtar beni ana, kurtar... Kızını öldürdüler...”

Anası daha da telaşlandı, sabırsızlandı:

“Kim, kim öldürdü seni?”

“Yabanın dilleri ana, cahil aklım... Gidiyorum işte, sanki bir nefeslik canım kaldı...”

İçinde yiv yiv derinleşen ağrılarla irkilirken, anası kızının derdini yeni yeni anlıyordu... Harcanan her saniye evladının sonu olabilirdi...

Doğrulup yerinden kalktı. Serap acı bir çığlığın arkasından iki çocuk zayi etmişti...

Anasının yüreği soğumuştı. Kambur belini güçlkle yukarı doğrulturken elini sırtına bastırıp homurdandı:

“Ama ben seni dünyaya getirirken, zayi etmeyi aklımdan bile geçirmemiştim.”

Ağrılarından, sancularından ve kendisini tehdit eden yükünden kurtulduğunu sanmıştı. Moraran dudaklarına lüzumsuz bir tebessüm yerleşti.

Yorgundu, iskeletini oynatamayacak kadar yorgun. Üzerine çöreklenen miskin bir ağırlık uykusunu artırmıştı.

“Ana,” dedi. “Öyle rahatladım ki...”

Ana ağlıyordu.

“İyi,” diye sızlandı.

Görünen köy kılavuz istemezdi. Ana, kızının sonunu sezdiği için ağladı. Yıpranmış beden vücudunu terk eden kana susuyordu.

İhtiyar kadının telaşı arttı. Önüne bağladığı peştamalını çözdü. Kızının ayağında getirdiği iskarpinleri görüp yerden aldı. Göçe hazırlık yapan evladının kurtuluşunu düşündü. Bir tecrübesini uygulamayı akıl etti. Titrek elleriyle ayak-kabıları kızının karnına bastırıp peştamalı sıkı sıkı üzerine doladı. Peştamalin iki ucunu birleştirip kör bir düğümle bağladı. Bu ananın son umuduydu. Ya kanlar denecek ya da... İşte buna dili bir türlü varmıyordu.

Doktora haber vermek bile beyhûdeydi artık. Gecikmişti... Hastanın anbean sönen gözlerine bakıp konuşmasını istedi. Yalvardı:

“Konuşsana be kızım. İyiyim desene. Ananı biraz olsun rahatlatıp acılarını dindirsene...”

Nuru dökülen gözler tavana çivilenmiş gibi aynı noktada ısrar etti.

Tavırlarında, hareketlerinin tamamında bezginlik vardı. Adeta nazla kıpırdayan dudaklar, “Ana,” diye dertlendi. “Gözlerimde derin bir uyku var. Kirpiklerimin üzerine tonlarca yük asılmış gibi. Açamıyorum.”

“Açarsın, hele gayret et. Üzerine çöreklenen o miskin havayı dağıtmaya çalış.”

Kızı acı acı gülümsedi:

“Ana, sen de mi uykuyu ölüm zannedersin? Uyursam gözlerimi bir daha açamayacak mıyım? Yüzüme bakınca bunu mu görüyorsun? Düşündüklerini söylesene. Sezdiklerini gizlemek beni kurtarmaz ki...”

Acı bir sesle, “Serap...” diye inlemişti. Başka şey konuşmıyordu.

“Sonum yakın. Bunu benden gizleme. Belki bir nefes, belki bir nefesten daha yakın. Sana son arzularımı söylüyorum ana. Ferhat’la Bahar’ı bana getir. Münasip bir lisanla söyle. Sadık beni affeylesin.”

Ecel son arzusuna fırsat hakkı tanımıyordu. İstekleri hasret olarak kalacaktı. Yaşlı kadının acı çığlıkları evi doldurdu:

“Serap! Uyan, uyan diyorum! Ben sana gözlerini kapatma demedim mi...”

Yorgun vücut çırpındı, dizlerini dövdü, yaralı gönül ıstırap yükünün altında ezilip yere çömeldi.

Artık yenilmez acıların arasında, kendini düşünmeye başlamıştı. Daha sıcaklığı soğumamış bedenden, peştamalı çözüp ayakkabılarla birlikte alev alev yanan ocağa attı. Evin içini yanık kokusu sarmaya başlamıştı. Aklına dış kapının eşığı geldi. Eline kötü bir paçavra geçirip suya soktu. Halsiz ve yorgun düşmüştü. Eşiğin önünde diz çöküp paçavrayı kızıl lekelerin üzerine sürdü. İşi biter bitmez içeri girdi. Az

sonra feryadı gökleri delercesine yükseldi. Ağıtları yoldan geçenleri çevirecek kadar etkileyiciydi.

Serap ölmüştü... Kocasını dükkanda, çocukları evde, bir yanlışa kurban giden kadınsa şimdi âhiret yolundaydı. Arkada kalanların boynu bükük, belki doğmadan ölenlerin katili olduğundan bile habersizdi.

Serap öldü. Bir sürü yanlışı, iftirayı, zulmeti geride bırakarak, daha doğrusu, günahsız bir sürü insanı çekilmez ıstırapların kucağına terk ederek öldü...

Ana, gözyaşları ummanında boğuluyor gibiydi. Kızının bedeninde mor izler bırakan ayakkabılar onu endişeye düşürdü, korkuya saldı. Bu hal kendisinden sorulursa ne cevap verecekti? Mesele açıklığa kavuşursa, hükümet kendisini hapishaneye bile koyabilirdi.

“Bu yaştan sonra hükümet kapılarında, hapishane köşelerinde...” diye düşündü. İçinde çığ gibi büyüyen korku onu yersiz kararlar almaya zorladı:

“Ayakkabılar,” diye sızlandı. “Ayakkabılar. O taze ölünün üstünde mor lekeler bırakan erkek postalları... Tek kurtarıcı yol...”

Fadime Nine, vicdanında belki de hayatının en korkunç mahkemesini kurmuş ve yine en korkunç kararını almıştı...

Tutuklu

Kasaba acı bir haberle dalgalandı, bulandı. İnsafsızca esen iftira kasırgası, günahsız bir adamın sonunu hazırlıyordu.

Diller Sadık diye döndü:

“Yazık oldu Serap’a.”

“Yazık oldu Sadık’a.”

“Yazık oldu.”

“Hâlâ inanamıyorum.”

“Müslüman adamdı.”

“Hayırsever insandı.”

“Kasabada herkesin elinden tuttu. Dar günümüzde dostumuz oldu.”

“Başka zenginlere benzemezdi.”

Gayeli dönen bir dil, günahından korkmadan meraklı kafalarda istifham bıraktı:

“Vardır elbet bir sebebi.”

“Yani Serap Hanım kötü müydü?”

“Hâşâ. Kardeşlerinin korkusundan kasaba illallah derken, kimin haddine düşmüş?”

“Öyleyse ne demek istersin?”

“Hiçbir şey.”

“Diyemezsin elbet. Başka biri olsa, kim bilir ne kulplar takardınız.”

“Basri ile Bahri’nin şerrinden korkan ne diyebilir ki.”

“Kardeşleri duymuş mu?”

“Duymuş. Duymuş da eve yel gibi girmişler. Jandarmalar kapılarının önünde nöbet tutarmış.”

“Sadık öldü demektir.”

“Ben de öyle derim. Onlar işini hükümete bırakacak adam değil...”

Kasaba halkı, kara haberin fısıltısını kaynatıyordu. Yapısından, şeklinden, aslından tamamen uzak bir haber:

“Sadık karısını öldürmüş.”

Bu havadis, kenar mahallelerde dalga dalga yayılırken, kasabının merkezinde ertelendi...

Ana caddenin geçtiği meydanlık, meraklı bir hadiseye şahit oluyordu...

O gün kasabanın pazarıydı. Beklenmedik anda garip bir manzara oluştu. Bir delikanlı, öküzlerinin boğazına doladığı ipi çekerek gidiyordu. Daha kalabalığa yaklaşmadan, durabileceği gölgeyi aradı. Hava oldukça sıcaktı. Efkâr yüklü gözleri, yolun kenarında duran cipe ve içindeki adama karıştı.

“Lâ havle velâ kuvvete...” diye sabrını tazeleyip caddenin diğer köşesine geçmeyi denedi. Rengi aniden değişti. Efkârı

arttı. Hasmını görmüştü. Cipun içindeki şoföre dönüp alıcı gözüyle baktı:

“Hıznır, diye homurdandı. İblisin uşağı, demek beni takip ediyorsun.”

Yürüdü. Caddenin ortasından, yedeğindeki hayvanların ipine asılıp, kasabaya giren caddenin sağından sol kıyısındaki gölgeliğe geçmek için çabaladı. Sıcaktan tembelleşen hayvanlar başlarını geri geri çektikçe bağırıyordu:

“Aksi hayvan, yürüsene. Yürü be oğlum!”

Hırsından terler döküyordu. Karşıdan bir kamyonun geldiğini gördü. Aynı zamanda hasmı da cipi arkasından yavaşça sürüp acı acı kornaya dokundu. Şoför şeytan şeytan güldü. Biliyordu, Hasan’ın öküzleri korna sesini duyar duymaz ürkerlerdi. Motorun gürültüsüne, kornanın cırlak sesi katılınca, müthiş bir kargaşa koptu. Etrafı toz duman sardı ve acı bir çığlık göklere merdiven kurdu:

“İmdaaaat!”

Kamyon şoförü paniğe kapılmıştı. Öyle ki fren diye gaza bastı. Cipun içindeki adam karışıklığı sağlayınca, aracı yolun kenarına sürdü. Hasan’ın son umudu, hayvanların iplerini bırakmadan peşleri sıra sürüklenmek olmuştu... Hayvanlar kamyonun üstüne üstüne parladı. Cip olaya kaza süsü vermek için yolun kenarındaki ağaca ustalıklı çarparak durdu. Hayvanların ikisi birden, kamyonun tekerleklerinin önüne takoz olmuştu.

Meydan acı seslerle çalkalanırken, Hasan hadisenin sarhoşluğu ile tozların arasında hayvanlarını aradı. Neye uğradığını şaşırılmıştı. Tek umudu, elinin dayanağı olan hayvanlar, tekerlerin insafsız kısılcı altında cansız yatıyordu.

Hasan, hasmını aradı. Hiddet kusan gözler, son umudunun katilini bulmakta gecikmemişti. Koştu, yakalarından insafsızca asılıp bağırdı:

“Neden yaptın bunu?!”

Arkasından hırsla yapışıp çeken kamyon şoförü, Hasan’a öç alma imkanı tanımadı. Hınçla kendine çevirdi, elinin bütün ağırlığını suratının ortasına balyoz gibi indirdi. Hasan yerde toza bulanmıştı. Kazayı görenler, şoförleri tanıyanlar, onlara hak verdikleri için değil, delikanlı yabancı olduğu için onu suçlayıp tekmeliyorlardı.

Talihsiz genç, “Durun, durun,” diye bağıırıyordu. “Benim suçum yok.”

Bu feryat tekmeleri bir an için bile olsa durdurmamıştı. Suçlamalara değil.

Canını dişine takıp boş bir araziye fırladı. Her şey anında vaziyet değiştiriyordu. Elini kemerinin altına indirip, tabancasını çekti. Parmağını tetiğe koyup kasabayı titretircesine bağırdı:

“Hepiniz suçluya yardım ettiniz. Kimıldayan olursa kurşunlarım!”

Meydan mahşer yerine dönmüştü. Seyirciler, seyirciler ve seyirciler... Sadece seyredebilmek için yaşayan insanlar gürûhu...

Tehdit edilen topluluk namlunun gölgesinde titrerken, kalabalığın ortasından bir adam sıyrılıp meydana çıktı. Namlunun üzerine üzerine yürürken, parmakları titreyen delikanlıya seslendi:

“Dur. Deli misin sen? Adam öldürmek insanı kurtuluşa götürür mü? İndir o silahı yere!”

Hasan korktu, titredi, gelen adamı ikaz etti:

“Gelme diyorum sana! Dur, gelmeeee!”

Sadık Bey aldırış bile etmiyordu. İkazlara rağmen yürüdü. Delikanlının silah tutan eli, çaresiz bir hareketle yanına düşmüştü. Sadık muhatabının ıslak gözlerine baktı:

“Ver o tabancayı bana akılsız çocuk. Hayatın zindanlarda mı geçsin istersin?”

Suluk yüzlerindeki gariplik tazelandı, titreyen elini Sadık Bey’in önüne uzatıp tabancayı verdi...

Sadık Bey teslim aldığı tabancayı evirip çevirdikten sonra delikanlıya hayretle baktı ve gülümsedi. Çünkü delikanlı bir barut tabancasının tehdidiyle kendini kurtarmıştı.

Fısıltılar yayıldığından, üzerine çevrilen mânâlı bakışları anlamadan, delikanlıya sordu:

“Neden yaptın bunu?”

“Çok hırpaladılar. Kurtulmak için.”

“Neden dövdüler seni?”

Şoförü gösterdi:

“O gördüğün adam amcamın oğlu. İçinde oturduğum ev için dava açtı. İzale-i Şûyu davası diyorlar. İstenen parayı o verdi. Bugün saat ikiye kadar mahkemenin koyduğu kıymeti ödeyemezsem, sokağa atılacağım. Yuvasız kalmamak için elimin dayanağı, ocağımın umudu öküzlerimi satmaya getirdim. Gözüm gibi sakındığım hayvanlarımı satıp para kazanacaktım. Sonra da hükümete yarıtıp...”

Hıçkırdı, gözleri ıslak ıslaktı.

“O adam hayvanlarımı ürkütüp kamyonun altına soktu. Üstelik dövdürdü beni. Şerefsizce, kalleşçe...”

“Demek, öküzlerini satıp evi kurtaramayasın diye seni oyuna getirdi.”

“Evet...”

“Görgü şahidin var mı?”

Yüzü al al oldu. Kısık bir ses, “Allah,” dedi. “Tek şahidim O’dur. Bu gibi yerlerde kimsesizden yana çıkan olmaz.”

Sadık Bey duygulandı, hüznünlendi. Elini cebine atıp sordu:

“Evini kurtarmak için ne kadar para lazım?”

Umutsuz bir ses inliyor gibiydi:

“Tam on bin.”

Fısıltılı diller iki hadisenin arasında, şaşkınlığa düşmüş-tü...

“Pekâlâ, üzülme,” dedi Sadık Bey. “Al şu parayı. Gün gelir eline geçtikçe ödersin.”

Hasan’ın gözleri, beklemediği bir kurtuluş umuduyla parlıyordu. Sordu:

“Adın ne senin?”

“Sadık derler. Kasabalıyım.”

Paraya sarıldı. Sevincinden uçuyordu.

“Ben de Dere Köylüyüm. Adıma Hasan derler, Dere Köylü Hasan. Heç korkma, kazanır, borcumu tez vakitte öderim, tez vakitte.”

Sadık Bey para ile tabancayı Hasan’a uzatırken kalabalığın içinde büyüyen fısıltı dalgalandı.

Sadık Bey hayretle jandarmalara ve önüne uzatılan kelepçeye baktı. O, hâlâ Hasan’ı müdafaa ediyordu:

“Onun bir suçu yok. Bırakın çocuğu. Hem elindeki barut tabancası. Kendini korumuş.”

Jandarma çavuşu Sadık Bey’i azarladı:

“Ne saçmalıyorsun sersem herif! Uzat şu bileklerini. Seni kanun namına tevkif ediyorum.”

Şaşırmıştı.

“Beni mi? Ama niçin?”

“Bunu en iyi bilen sensin. Gerisini de adaletin karşısına çıkınca, kendini savunurken anlattırın.”

Birdenbire hırçınlaştı. Öfke doluydu. Muhatabına bakıp kızdı:

“Neden?! Şu garibana sahip çıktım diye mi?”

Aldığı cevabın her kelimesi kulaklarından yol bulup, beyninde dünyanın en korkunç bombaları şeklinde patlarken, şiddetinden vücudu ömrünün en insafsız zelzelesi ile sarsılıyordu.

“Hayır, suçunu gizlemekle kurtulamazsın. Seni karını öldürdüğün için tutukluyoruz.”

Ayakta sendeler gibi olmuştu:

“Karımı mı öldürdüm? Saçmalama, karım evde ve sa-pasağlam.”

“Öldü, az önce öldü. Hem de ikiz çocuk zayi ederek.”

Bir ses bütün gürültüleri aştı:

“Benim bildiğim katırların tekmesi öldürücüdür.”

Bu ses Basri'nin sesiydi. Kasabayı titreten azgın bir kabadayının kükreyişi... Bileklerine kelepçe geçirilen Sadık'a, eniştesine bağıırıyordu. Hasan uyuşmuş, sersemleşmiş, anlayamadığı hadisenin sarhoşu olmuştu. Bir köşede pinekleyip kaldı. Ortalık ikinci kez mahşer yerine dönmüştü. Elleri-ne kelepçe vurulan adam seyirci gözlerin kıvılcım saçan bakış-ları arasında yerleri öptü. Basri iri bir taşla, küçük kardeşi Bahri yumrukla, adeta linç ediyorlardı onu.

Jandarmalar hırstan kendini kaybeden kardeşleri zorla zapt ederken Hasan, Sadık Bey'i güçlükle doğrultabildi. O iyilik sever insan neye dönmüştü, eski seyirci kitlesi neden dağılmıştı? Yorgun kafa bunları cevaplamakta acizdi. Kaçışan insanların arkasından, "Ya sabır," diye mırıldandı.

Darda kaldıkları zaman kendisine koşanların, şimdi fellik fellik sığınacak delik aradıklarını görünce, efkârı bir kat daha artmıştı Sadık'ın. Belki de şahitlik vazifesini yerine getirmekten çekindikleri için kaçıyorlardı.

Duman duman bakışları, uzaklardan gelen Ferhat'ı tanımıştı. Yani on üç on dört yaşlarındaki oğlunu...

Ferhat, köşe bucak savuşup meydandan uzaklaşanlara bakıyordu. Üzerinde toplanan kasıtlı bakışların sebebinden bile habersizdi. Neden sonra babasını gördü. Ardından, kamyonun altında can veren hayvanları ve nihayet jandarmaları...

Babasının, "Ferhat," diyen sesiyle irkildi. Bileklerindeki kelepçeyi fark etmişti. Sabırsız adımlarla koşup, "Baba," diye hıçkırdı. Yanına yaklaşıp ağlamaklı bir yüzle durdu:

"O demir parçaları neden bileklerine takılmış?"

"Ben de bilmiyorum ki..."

Kamyonun altındaki hayvanlara baktı:

"Onları sen mi öldürdün baba?"

Baba ağlamaklı olmuştu:

"Ferhat," diye sızlandı. "Annen evde mi?"

Olup bitenden habersiz çocuk cevap verdi:

"Hayır. Evden çikalı çok oldu. Dönmedi hâlâ."

"Bahar, Bahar nerede?"

“Evde.”

Beklenmedik bir azametle bağırdı:

“Bu adamlar annenini öldüğünü söylüyorlar, doğru mu?”

Ferhat şaşırmişti:

“Hayır! Dayımgile gitti.”

Sesinin azameti fark edilecek şekilde düşmüştü:

“Git, bak, belki de ordadır. Belki de ölmemiştir.”

Dayılarını güçlkle götüren jandarmalara baktı. Babasının tozlu topraklı elbiseleri gözlerinin yaşarmasına sebep oluyordu.

“Söyler misin baba, onlar neden düşman düşman bakıyordu?”

Baba konuşmadı. Çavuşun ikazını işitip yürüdü. Ferhat sersem bir haldeydi. Çarpık çurpuk adımlarla babasının arkasından ilerledi. Baba hassas bir sesle oğluna hitabını yeniledi:

“Eve gitmelisin Ferhat. Bahar yalnız kalmış olabilir. Ona iyi bak.”

Ferhat, hissiyatındaki sarsıntıyı dindiremiyordu:

“Baba o kelepçeleri neden kollarına taktılar?” diye yeniden hıçkırdı.

O manen çökmüş, madden erimiş görünen adam acı acı gülümsedi:

“Şahsiyet kazanmak uzun yıllar ister oğul, yıkılmaksa, an meselesidir.”

Yerinde çivilenmiş gibi durdu. Düşünüyordu. Zaptiye memurlarının arasında giden babasını seyrederken, “Anne,” diye sıçradı.

İstikametini evlerinden yana çevirip koştu. Bahar, bahçelerinde gidenlerin dönüşünü bekliyordu. Ferhat'ı görünce sevindi. Hareketleri onu şaşırtmıştı. Yüzünde beliren sevinç çizgileri birer birer kırıldı ve ikiz kardeşine sordu:

“Ne oldu sana? Neden telaşlısın?”

Ferhat elinden tutup çekti:

“Koş, benimle gel.”

İki kardeş sokakların arasından, onları süzen bakışlara aldırış etmeden koştu, koştu...

Dayılarının evinden figanlar yükselirken, Basri ile Bahri efkârlarını göklere yumak yumak çıkan sigara dumanlarının arasına katıyorlardı. Çocukların geldiğini görüp ikisi birden ayağa kalktı. Basri öfke doluydu. Ferhat'la Bahar'ın kollarını tutup kuvvetle sıkınca, çocukların feryatları, “Anne,” diye yükseldi. Sert hareketler acı dolu yavruları hırpalıyordu:

“Neden geldiniz?”

“Annemizi görmeye.”

“Anneniz öldürülürken nerdeydiniz?”

Ferhat, dayısının suratına bön bön baktı:

“Bırak bizi! Annemi kimse öldürmedi, anlıyor musun, öldürmedi.”

“Hele adımınızı geri atın, kırım o bacaklarınızı!”

Jandarma eri dayanamamıştı. Sordu:

“Cenaze, çocukların annesi mi?”

“Evet.”

“Bırakın girsinler.”

Basri asap bozukluğu ile jandarmayı tersledi:

“Unutma ki burası benim evim. İçeri giren çıkan benden sorulur, senden değil.”

Jandarma eri bağırdı. Sözü kesin bir emir gibiydi:

“Bırak çocukları dedim. İçeri girsinler.”

Dişlerini gıcırdatıp, ya sabır çekti:

“Lâ havle...”

İçeri kadınlar doluşmuştu. Hükümet tabibi ve savcı soruşturmayı sürdürürken, Ferhat ile Bahar inanamadıkları gerçeğin komasına giriyorlardı. Ev yeniden acı çığlıkların istilasına uğradı:

“Anneee!”

“Anneee!”

Feryat sesleri gönüllerde yaralar açarken, biriken kadınların arasında fısıltılar kesafet kazandı.

Jandarma çavuşu, Sadık'ın ayakkabılarını getirmişti. Savcı, ölçüyü almak için çocukları güçlüklerle araladı... Acı bir gerçekle yukarı doğrulurken, “İzler bunlardan başkasının olamaz,” dedi. “İnsafsızca basılmış, belki de dakikalarca, izler bütün hatlarıyla ortada...”